

Præst kan have en anden Opgave end den, altid at gaa rundt som Himlens Skatteopkræver og indkassere Menneskenes Syndeskyld, — og herpaa har jeg netop igaar faaet den ønskeligste Bekræftelse.“

„Aa—haa! Saa vidt er det altsaa kommet med Dem! Saa forstokket er De allerede bleven, at jeg skal høre alle Væver Hansens Floskler af Deres Mund! Sandelig, De har været en lærvillig Elev, Hr. Hansted! Er det saaledes fat med Dem, saa forstaar jeg, at jeg kan spare mig Ulejligheden med at forsøge paa at bringe Dem til Fornuft . . . Men saa er De vel ogsaa forberedt paa,“ fortsatte han med hævet Stemme og traadte nu Emanuel helt ind paa Livet, „saa er De vel ogsaa forberedt paa de Skridt, som jeg agter at foretage efter dette? Kort og godt, Hr. Kapellan! De har at vælge nu — enten mig eller Væver Hansen!“

„I saa Fald . . . er Valget truffet.“

„Ja saa! Meget godt! De taler dristigt! . . . Men forstaar De ogsaa ret, hvad dette vil sige? Er De klar over, at dette betyder, at Deres Tid her hos mig da er forbi . . . uigenkaldelig forbi, forstaar De?“

„Det har jeg netop tænkt mig. Men jeg har fra nu af min egen Gerning her i Sognet, — og den forbliver ganske upaavirket af, om jeg er Provstens Kapellan eller ej.“

„Ser man det! Det er et forberedt Angreb! En formelig Krigserklæring! De vil rejse en aabenlys Kamp i min Menighed!“

„Nej, slet ikke. Jeg for min Del ønsker kun at faa Lov til i Fred at udrette, hvad godt jeg kan, for min egen og andres Udvikling. Dermed er jeg tilfreds.“

„Men jeg ikke. Saa let leges der ikke her — vær vis paa det! En Styrkeprøve skal det gælde, Godtfolk! Og I skal ikke være for rolige for Udfaldet! . . . Ja se kun paa mig! Maal Dem kun med mig, min unge Herre! Det kunde dog maaske endnu bringe